

E fără noimă lumea, dacă n-o văd sub unghi
cromatic, – nù am, însă, spre-a-i da puțină farbă,
ochelari verzi, cum caii ce,-mi spune un străunchi
al meu, îi poartă pentru-a lua paiele drept iarbă;

nici ochelari cu două lentile: verde-roșie,
prin care vezi, îmi spune un văr, în relief;
am însă un geam roșu prin care stofa roșie
se face-aproape albă, – și,-n ramă de sifed,

un lornion prin care privise tanti Lory
la teatru,-n tinerețe, – al cărui obiectiv
ciobit provoacă jocul mirific al culorii,
dacă te uiți, pe soare, prin circularu-i tiv...

Nimic nu se compară cu geamul galben însă,
prin care-o suprafață de-un metru, sub un flux
de-un lumen, își sporește lumina,-n zarea plânsă
a ploaie sau ninsoare, cu, cel puțin, un lux.

Aveam prerogativa cadourilor: singur
le alegeam, și sigur de gustul meu ales;
soru-mii, Manuela-Marina, am ales,
când a venit pe lume, să-i duc vreo două linguri,

într-un cornet din foaie velină, de mălai
și lapte, în flaconu-mi gol de penicilină;
când am văzut spitalul alb, așezat pe-o clină
de deal, credeam că,-n leagăn și cu zuluți bălai,

o pot zări la geamul unde-o lăsase barza;
și-aș fi zbughit-o, dacă n-aș fi avut un ou
de bibilică,-n mână: al treilea cadou, –
sosit cu precupeța ce ne-adusese varza

și morcovii,-naintea toridei după-amiezi
când, spre spital, bunicii, n-aveam cum să-i comunic
mirarea că-ncetasem a-i fi odorul unic
ca oul cel de lipsă în *Capra cu trei iezi*.

Spre iarnă, Marianeii (opt ani, – iar eu, nici șapte),
i-am dus o oglinjoară cât piesa de 5 lei,
și,-ntr-o cutie-albastră, o cremă ca un lapte
unctificat, *Nivea*, – cadou de ziua ei.

O cunoșteam din august, când ea, în fața vilei,
se sprijinea de stâlpul din colț, – cu un picior
în unghi și cu o piele aidoma argilei
molatice din care se face un ulcior

cu porii fini și-n tonuri de ocră: se bronzase
o vară-ntreagă,-n dresu-i bej, tot mai conturat
pe-albeața subiacentă... Era spre ceasul șase;
purta niște sandale din cauciuc turnat

(la fel ca ale mele), de-origine yankee,
ca și cutare gadget pentru copii, *yo-yo*,
cu care mă jucasem și eu, – în altă cheie
decât acum, când dame știam, și domino.

Lubeam lichenul verde pe zidul vechi și coșcov
sau mușchiul care crește pe pietre, după ploii,
dulceagul clei ce iese din tecile de roșcov
ca dintr-un tub de pastă de dinți, pe care,-apoi,

uscându-se, le zăngăni ca pe jucărioara
zisă *hochet*, -n franceză, – din care n-a rămas
nici una pentru,-n vremuri de criză, surioara
din cărucior, ce n-are, în chip de maracas,

decât păstăi pe care, în zilele cu dever
la dulciuri, nu le cumperi, căci, de pe jos, le iei,
la câțiva pași de Turnu,-n ruină, al lui Sever,
din iarba-ntârziată, spre iarnă,-ntre alei.

Nu cred că-i spuneam încă, pe-atunci, „călăul Anca”
celelalte, decât mine mai jună cu un an,
vrea să ocupe,-ntâia, orice: un scaun, banca
sau treptele de piatră pe care ne-așezam

în fața ușii noastre de la intrare... Fata
(rămasă în Suedia prin anii '70),
cu spatele la floarea pe care-o dădea gata
și-uitându-ți-se,-albastru, în ochi (fără ca, deci,

să știi că-i răsuțește unei garoafe gâtul
sau că boțește,-n palmă, petala unui crin
de-aceeași înălțime cu noi), avea urâtul
nărav să te insulte dacă, fiindu-i prin

apropiere,-n cale-i săteai când vrea s-atace
o floare,-ncât, odată, luptându-ne pe cel
mai zvelt și verde lujer de iris mov, mă face,
'n loc de *ighioc* (cum zice ea, gâdele) *ghiocel!*